

λόγοι της ἦσαν τόσον εἰλικρινεῖς· εἶνε δυνάτον τὸσαύτη ὑποκρισία, τοιαύτη κιβδηλία, τοιαύτη συστηματικὴ καὶ λεπτὴ ἀπάτη;

«Ἄλλ' ἂν δὲν εἶνε αὐτὴ, τίς εἶνε λοιπόν;»

Καὶ ὁ Βελτίσσεφ σκεφθεὶς μικρὸν ἐπέστη ὅτι τοῦτο εἶνε τῆς Λιουδμήλας καὶ οὐδενὸς ἄλλου ἔργον.

Χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὸ ὄχημά του κατήλθεν, ἐνεδύθη μετὰ σπουδῆς τὴν μιλωτὴν του καὶ ἐρείφθη ἐπὶ τοῦ πρώτου προστυχόντος ἐκλήθρου διατάξας τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σπεύσῃ ὅσον δύναται εἰς τὴν ὁδὸν Δημήτροφσκῃ.

«Ἰσως εἶχε μόνον τὴν μωρίαν ν' ἀστεϊσθῇ μαζύ μου», ἐπέλαμψεν αὐτῷ, πρὸς σύντομον παρηγορίαν του, ἀσθενὴς καὶ ἀμαυρὰ ἀκτίς ἐλπίδος.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΓΓΛ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝ

GABRIEL DANTRAGUES

ΕΓΓΑΜΟΣ Ἡ ΑΥΤΟΧΕΙΡ,

Διήγημα

[Συνέχεια]

Ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν ἐσυλλογίσθησαν ὅτι μία γυνή, ἀπὸ τὴν πολλὴν ὑπομονὴν της καὶ ἀγαθότητα, εἰμπορεῖ πάντοτε νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ἄνδρα, πρὸς τὸν ὅποιον τὰ πάντα ἐθυσίασε καὶ τὸν ὅποιον κατέστη πατέρα, ἐσπέραν τινὰ λοιπόν, καθ' ἣν τὴν ὀλιγώτερον τοῦ συνήθους λυπημένη, ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ Ἑρρίκου εἰς τὴν ὁποίαν μοὶ ἔλεγε, κύριε, ὅτι δὲν εἶχε πλέον χρήματα, οὔτε μέσα διὰ νὰ προμηθευθῇ τοιαῦτα, ὅτι ὁ πατήρ του, μαθὼν τὴν σπατάλην του, τὸν ἐκάλεε εἰς Τουλούζην, ὅτι ἂν δὲν ὑπήκουε, θὰ τῷ ἐκόπτοντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα, ὅτι μ' ὅλα ταῦτα θὰ προσεπάθει νὰ μοὶ στείλῃ διακόσια φράγκα διὰ τὸν τοκετόν μου καὶ ὅτι εἶχε πληρώσῃ ἐκ τῶν προτέρων, ἡ χάριν ἐμοῦ, δεκαπέντε ἡμερῶν τροφὴν καὶ κατοικίαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν μὲ εἶδοποίησαν νὰ εὐρῶ ἄλλοῦ κατοικίαν! Ἦτοιμαζόμεν νὰ ὑπακούσω, ἀγνοοῦσα τί νὰ κάμω καὶ τί θ' ἀπογίνω, ὅταν φίλος τις τοῦ Ἑρρίκου παρουσιάσθη. Μοὶ ἐφίλησε τὰς χεῖρας καὶ μοὶ ἔδωκεν ἐπιστολὴν τοῦ ἐραστοῦ μου. Ὁ Ἑρρίκος μοὶ ἔγραψεν ὅτι καὶ ἐν Τουλούζῃ ἀκόμη δὲν εἰμὸς νὰ εὐρῇ χρήματα, καὶ ὅτι ἦτο ἐντελὴς ἀδύνατον νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μου. Προσέθετε δὲ ὅτι ὁ Ἑρνέστος—τοιουτοτρόπως ὀνομάζετο ὁ ἐπισκεφθεὶς με νέος—ἦτο καλὸς νέος, ὅτι πρὸ πολλοῦ μ' ἐλάτρευεν, ὅτι ἐπροτίμα τὰς ἐγκύους γυναῖκας καὶ ὅτι τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχον νὰ κάμω, εἰς τὴν εὐρισκόμεν θέσιν, ἦτο νὰ γείνω ἐρωμένη του.

— Ἀτιμος πρᾶξις! εἶπεν ὁ ἔντιμος Γκρελουσέ.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια, κύριε;... Καὶ αὐτοί, τοὺς ὁποίους καρατομοῦν, δὲν εἶναι τόσον ἄτιμοι!...

— Τί ἐκάματε;

— Ἐδίωξα τὸν Ἑρνέστον αὐτόν, καὶ ἀπεστράφη ὅλους τοὺς ἄνδρας.

— Ποῦ ἐγίνατε μῆτηρ; ἐψέλλισεν ὁ ἄγνός Βασίλειος.

— Εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

— Δυστυχὴς γυνὴ!... καὶ τὸ τέκνον σας;

— Τὸ ἐφόνευσα, ὅπως ἐφόνευσα καὶ τὸν πατέρα μου.

— ὦ!... εἶπεν ὁ Βασίλειος ὑποχωρήσας κατὰ ἓν βῆμα καὶ ἑτοιμός ν' ἀποσύρῃ τὸν βραχίονά του ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο ἡ νεαρὰ γυνή.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη στερρῶς. Ὅταν ἐξῆλθον τοῦ νοσοκομεῖου εἶχον δεκαπέντε φράγκα μόνον, τὰ ὅποια μετ' ὀλίγον ἐδαπάνησα. Διῆλθον τρεῖς ἡμέρας μὲ ὀλίγον ἄρτον καὶ μερικὰ γαιώμηλα. Τὸ γάλα μου ἐχάλασε καὶ ἐστεῖρευσεν καὶ εἰμαι βεβαία ὅτι τὸ τέκνον μου ἀπέθανεν ἐκ πείνης.

Μακρὰ σιγὴ ἐπηκολούθησε τὴν τρομερὰν ταύτην ἐξομολόγησιν.

— Ὑπῆρξατε πολὺ ἔνοχος, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸ ἀρνηθῇ τις, δυστυχὴς νέα! εἶπεν ὁ Βασίλειος μετὰ κόπου εὐρίσκων τὰς λέξεις... ἀλλ' ὑπεφέρατε φοβερὰ, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὰς λυπηθῇ. Εἰπέτε μοι... σὰς μένει ἀκόμη μία θεία;

— Δὲν θέλει πλέον νὰ μὲ ἴδῃ.

— Ἡ πτωχία λοιπὸν σὰς ἐξώθησεν εἰς τὴν αὐτοκτονίαν;

— Ἡ πτωχία... καὶ αἱ τύψεις τῆς συνειδήσεώς μου, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Θέλετε νὰ γείνετε πάλιν τιμία;

— Εἶναι δυνατόν;

— Βεβαίως.

— Ὅχι, διότι ἐζήτησα ἐργασίαν εἰς πολλὰ καταστήματα, ἀλλὰ μοὶ ἠρνήθησαν. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ αἰσχύνη μου εἶναι γραμμμένη ἐπὶ τοῦ μετώπου μου.

— Ἐπρεπε ν' ἀλλάξῃτε συνοικίαν, εἶπεν ὁ Βασίλειος.

— Μία γραία ἔμπορος, ἀπεκρίθη ἐκείνη, μοὶ ἐπρόσφερεν ἐργασίαν καὶ προκαταβολὴν χρημάτων, ἀλλ' ἔκαμε τόσον παραδόξους συμφωνίας, ὥστε ἐροβήθη ἡμίπως εἶναι κάμμία παγίς. Προτιμῶ ν' ἀποθάνω, παρὰ νὰ διαπράξω καὶ ἄλλο σφάλμα.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ Γκρελουσέ.

— Ἄλλως τε περιφρονῶ καὶ μισῶ τοὺς ἄνδρας.

— Δὲν εἶναι ὅλοι ὅμοιοι.

— Τίς εἰδεύει;...

— Ἀς ἴδωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Γκρελουσέ.

Μοὶ φαίνεσθε νὰ ἔχετε χαρακτῆρα τίμιον, χωρὶς δὲ τὸν ἄθλιον, τὸν ὅποιον ἡ εἰμαρμένη σας ἔφερεν εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς σας, θὰ ἦσθε ἀκόμη βεβαίως ἄθωα. Συγκριτικῶς πρὸς σὰς, προσέθηκε μετριοφρόνως, ἐγὼ εἰμαι πλούσιος. Προτοῦ εὕρητε κάμμιαν καλὴν θέσιν, θέλετε νὰ σὰς βοήθῃσω ἐγώ;

— ὦ! κύριε!... εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ κύψασα τὴν κεφαλὴν.

— Μὴ μὲ παρεξηγήτε. Αὐτὴ ἡ προσφορὰ εἶναι ὅλως ἀδελφικὴ καὶ χωρὶς κἀνὲν συμφέρον. Ἄν δὲν θέλετε νὰ δεχθῇτε κἀνὲν δῶρον ἀπ' ἐμέ, τοῦλάχιστον δεχθῇτε δάνειον.

— Δέχομαι, κύριε, εἶπε ταπεινῶς ἡ δυστυχὴς νέα, καὶ σὰς εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας, διότι δὲν σὰς ἀποκρύπτω ὅτι ἀγαπῶ ἀκόμη τὴν ζωὴν.

— Πολὺ φυσικὸν εἰς τὴν ἡλικίαν σας.

— ὦ εἰμαι εἰκοσι δύο ἐτῶν.

— Μόνον! εἶπε μειδιῶν ὁ Γκρελουσέ, τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ὦν.

— Ποῦ πηγαίνομεν τώρα; ἠρώτησε δειλῶς ἡ νεαρὰ γυνή. Δὲν θέλω! καὶ μὲ χρήματα ἔστω, νὰ ἐπιστρέψω εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι μὲ ἐξεδίωξαν ἐπαισχύντως.

— Ἄν εἶχον ἀδελφὴν ἢ μητέρα, εἶπεν ὁ Γκρελουσέ, θὰ σὰς ὑπήγαγινά ἐκεῖ, ἀλλὰ μόνην συγγενῇ ἔχω μίαν θείαν κατοικοῦσαν εἰς τὴν Ἀλσατίαν. Μέχρις ὅτου κανονίσωμεν τὴν θέσιν σας, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ εὐρωμεν οἶκημα μὲ ἐπιπλα δι' ὀλίγας ἡμέρας μόνον. Θὰ προσπαθῇσω νὰ εὐρω τοιοῦτον, τὸ ὅποιον θὰ ἐνοικιάσω ἐπ' ὀνόματί σας καὶ ὅπου θὰ εἰσθε κυρία.

— ὦ! κύριε, ἀδύνατον νὰ πιστεύσω τόσῃ καλοσύνῃ!...

— Ἀς μὴ ὀμιλῶμεν περὶ τῆς καλοσύνης μου. Κἄτι τι μοὶ λέγει ὅτι εἰσθε ἀξία ἐνδιαφέροντος καὶ καλλιτέρας τύχης.

— Εὐχαριστῶ. Οἱ λόγοι σας μ' εὐεργετοῦν καὶ μὲ ἀνυψοῦτε εἰς τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς μου.

— Σὰς ζητῶ δι' ἀπόψε τὴν ἄδειαν νὰ σὰς ὀδηγήσω εἰς τι ξενοδοχεῖον ὅπου, κατὰ τὴν ἰδιαιτέραν σύστασίν μου, θὰ σὰς περιποιηθῶν με πολὺν σεβασμόν. Ἐκεῖ θὰ διέλθῃτε τὴν νύκτα, δεότι εἶναι πολὺ ἀργά. Αὐριον θὰ σὰς στείλω μικρὸν ποσὸν διὰ τὰς μᾶλλον κατεπειγούσας ἀνάγκας σας. Κατόπιν βλέπομεν.

— Πῶς ὀνομάζεσθε, κύριε; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ νεαρὰ γυνή.

— Πῶς ὀνομάζομαι; εἶπε φρικιδῶν ὁ Γκρελουσέ.

— Ναί, διὰ νὰ γνωρίζω τοῦλάχιστον τὸ ὄνομα τοῦ σωτήρός μου.

— Γκρελουσέ, εἶπεν ὁ Βασίλειος ἐναγωνίως. Καὶ σεῖς; προσέθηκε διὰ νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν τινὰ τὸ ὄνομά του.

— Καρλόττα Λεκουδρέρ, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ στεναζούσα... Διατί λοιπόν, κύριε, ἠρώτησε κατόπιν φυσικώτατα, καλύπτετε τοιουτοτρόπως τὴν κεφαλὴν με τόσῃν ζέσθῃ ἀπόψε;... Ἄν τολμῶ νὰ σὰς ἐρωτῶ αὐτό, συμβαίνει ὅτι δὲν εἶδον ἀκόμη τὸ πρόσωπόν σας· αὐριον δὲν θὰ σὰς ἀναγνωρίσω.

— Μάλιστα, μάλιστα!... εἶπεν ὁ Γκρελουσέ. Μὲ πονοῦν ὀλίγον οἱ ὀδόντες μου καὶ φοβοῦμαι μήπως πάθω κἀνὲν πρῆξιμον.

[Ἔπεται τὸ τέλος].

•• Β